

Володимир Крижанівський*

Я – доброволець

Справжні герої в уявленні письменників, сценаристів та режисерів усіх країн світу – це здебільшого якісь надзвичайні люди, суперагенти та нереальні генії. Саме про таких героїв зазвичай пишуть романи та знімають фільми, розповідаючи своїм співвітчизникам та всьому людству про дійсну звитягу.

Однак хто ж міг передбачити, що істинний героїзм світу покажуть не на сторінках книг чи у кінотеатрах, а в щоденних новинах про боротьбу українців за свою свободу та незалежність Батьківщини. Але про переважну більшість наших героїв мало хто знає, бо вони не вважають, що робили та роблять щось героїчне. Як свідчить історія, ті, хто, повернувшись з війни, кричать, що саме вони всіх тут захищали та кожного дня проливали кров за тих, хто лишився в тилу, здебільшого «воювали» далеко від фронту. Справжні герої, що винесли й досі несуть головний тягар цієї війни, завжди скромні та небагатомовні. Наші люди й самі того не очікували та й досі не визнають свою надзвичайність. Кажуть, просто робили те, що могли. Просто відчували, що це потрібно. Таких героїв тисячі й тисячі, та саме з їхніх біографій складається загальне уявлення про цю страшну війну. Багато з них живе серед нас, зовсім не хизуючись своєю справді героїчною біографією. Їх дуже складно умовити розповісти про себе, але ми все ж підготували декілька оповідань про цих справжніх героїв, які себе такими зовсім не вважають. Це буде серія нарисів з умовною та трохи шаблонною назвою «Герої серед нас».

* Полковник, редактор телерадіостудії Міністерства оборони України «Бриз».

Ігор – так кличуть нашого першого героя. Він навіть попросив не гадувати його прізвище.

Працює у комунальному підприємстві «Теплопостачання міста Одеси» з 2019 року та дуже любить свою роботу. Має професійну технічну освіту, після здобуття якої відслужив строкову службу у військах протиповітряної оборони. Аж ніяк не уявляв собі, що отримані у Збройних Силах навички знадобляться через двадцять років.

Він прийшов до свого районного ТЦК у березні 2022 року, через три тижні після початку війни, та, за його словами, зробив це заради безпеки своїх чотирьох дітей.

Працівники критичної інфраструктури за будь-яких умов мають виконувати свою роботу, адже ці підприємства циклічні та потребують повсякчасної присутності працівників. Тож у перший день повномасштабного вторгнення він прибув на робоче місце, де працював до середини березня. Ігор зварювальник з ремонту котлів. Роботи завжди вистачало: безперервно треба виявляти пошкоджені труби, міняти їх або ремонтувати. Тим часом Ігор вирішив для себе, що може бути корисним, захищаючи Батьківщину.

– Я пішов сам, це було моє рішення. Пішов 17 березня 2022-го. Багато хлопців моїх також пішли, їх уже взагалі немає тепер. То були близькі мені люди...

Як каже Ігор, пішов захищати Батьківщину, рідну Одесу та свою велику родину. Для себе вирішив: його діти мають бути у безпеці, а забезпечити її – саме його обов'язок. Хоча рішення далось нелегко.

– Я багатодітний батько! Четверо їх у мене. Старшому буде двадцять років, а найменшому три. У глибині душі ми всі боїмося, але то було моє рішення, і я до нього йшов свідомо.

Потрапив Ігор до тієї самої частини, де проходив строкову службу, адже потреба у людях, які мають навички служби у підрозділах ППО, зростає у рази. Структура ППО – складна, містить чимало підрозділів, котрі повинні мати серед іншого відмінну комунікацію для забезпечення безпеки повітряного простору та постійного моніторингу ситуації.

– Я сержант, командир відділення комутативного зв'язку. Ми виявляли повітряні цілі, які летіли до нас. Наша задача була сповістити південний регіон про повітряну тривогу, по-друге – сповістити, куди летять цілі. Далі по команді доповідаємо, що та куди летить: азимут, висота, швидкість – все, що потрібно, аби навести зброю та знищити цілі.

Сказати, що це напружена робота, – не сказати нічого. Чергування – ціла доба, і ці двадцять чотири години треба бути максимально сконцентрованим і уважним, адже від виконання тобою своїх обов'язків залежить бойова робота вогневих

груп, які будуть знищувати ракети й «Шахеди» на суші, у морі та повітрі.

– Спати хотілося завжди, втомлюєшся у будь-якому випадку. З самого початку було тяжко... Ну а потім звикаєш, як і всі люди. Людина при звичається до всього – і ти приходиш до цього. Хочеш ти чи не хочеш, ти мусиш це робити.

Долати труднощі завжди допомагали близькі та побратими.

– У мене в підрозділі були такі ж самі, як і я, дуже дорослі хлопці, всі добровольці. Та весь цей рік, який я був у ЗСУ, вони були поруч зі мною.

Ігор прослужив у ЗСУ понад рік, а потім вирішив повернутися до родини. Треба було допомагати дружині з дітьми. Та й на підприємстві таких фахівців своєї справи, як він, дуже бракувало. Тому на прохання його як багатодітного батька демобілізували. Потім коротка відпустка, невеличкий відпочинок після армії – і знову на підприємство.

– Мені дуже подобається працювати у своєму КП. Це мій колектив, і я радий, що я тут, на своєму місці.

Звідси вже нікуди, адже поруч надійні та чуйні колеги, а роботи на благо рідного міста завжди вистачає.

– Мені під час служби телефонували постійно, а мій цех підтримував мене завжди чим міг. Все, що мені було потрібно, вони знаходили та надсилали.

Майже два роки минуло, як Ігор повернувся з війська, проте у думках він ще й досі з побратимами.

– Воно взагалі тягне: ти розумієш, що мав би бути там, проте ти вже дома. Але я дуже сумую за хлопцями. Однак обставини життя такі, що доводиться бути вдома.

Ігор отримав статус учасника бойових дій, втім нікому про це не розповідає, як і про свої нагороди. Тож ми від себе кажемо: «Дякуємо тобі, Ігорю, за мужність на війні та працю в тилу! Слава Україні!».

